

Ori Sfinții Părinți, ori „Sfântul Ardealului” – discuții

Au avut loc multe discuții în legătură cu studiul nostru *Grozăviile neasemănate de la Drăgănescu și Viața Părintelui Arsenie Boca în lumina Sfinților Părinți*.

Făcând o sinteză din ele am desprinde trei curente de opinie diferite:

- 1. Cei cărora le place necondiționat, datorită amănunțimii analizei și referirilor la Sfinții Părinți, a dezbaterii fenomenului Prislop sub toate aspectele: istoric, moral, canonic, dogmatic, teologic, iconomic, artistic, alegoric și anagogic, dar mai ales datorită cercetării fenomenului de înșelare (tratat la modul general dar și prin prisma unui caz particular), o problemă duhovnicească foarte puțin cunoscută (mult mai puțin dezbătută, îngrozitor de puțin combătută și aproape de loc abordată la scaunul de spovedanie), prin această capcană pierzându-și mult mai mulți mântuirea decât prin păcatele clasice „de-a stânga”;
- 2. Cei cărora le plac multe informații (unii din ei considerându-le, însă, prea detaliate și prea aspre prin analiza chiar a tuturor defectelor, chiar și a celor „prea mici”), dar sunt mâhniți pentru mărimea fișierului și repetiția agasantă a unor pasaje și citate;
- 3. Cei care resping necondiționat studiul și ne acuză că judecăm un „Sfânt” (dintre aceștia unii sunt amenințatori și vulgari, alții încearcă să se arate rafinați intelectuali, dar prezintă o intoleranță vizibilă, o necunoaștere a Ortodoxiei – sau o necredință în scumpătatea Ei – și o alunecare a minții pe lângă argumente – neaducând contraargumente valide, ci doar ca un refren „nu judecați, ca să nu fiți judecați, să nu vă treziți că vă va pedepsi Părintele Arsenie Boca”, fiind vizibil că nu au citit tot studiul, sau au trecut pe lângă el

cu enervare, deoarece problemele ridicate de ei sunt dezbătute foarte limpede în unele pasaje. În caz că îl citesc cu atenție și îl combat își manifestă propriile opinii sau mentalități neortodoxe culese de ici și colo „după ureche”, fără a fi lămuriți cu adevărat din Sfinții Părinți. Este un simptom al superficialității de azi care nu cercetează până la finalitate adevărul, nici măcar în problemele ce ating mântuirea. Este ușor să afirmi că ești Ortodox, este destul de lejer să parcurgi chiar și o facultate de teologie Ortodoxă, ba chiar să te urci pe trepte didactice universitare, dacă ai capacitatea de a da niște examene, dar a înțelege realitățile firii și tainele credinței cere neapărat un studiu cu osârdie al Sfinților Părinți, nu al studiilor despre Sfinții Părinți, vărsând sângele părerii proprii înjunghiate pe altarul Adevărului fără prejudecăți și sudoarea ostenelilor lăuntrice, ca harul Sfântului Duh să lumineze mintea pentru a se lămuri în adevărata tălmăcire a Sfintei Predanii).

1. Celor dintâi le mulțumim pentru încurajare, mărturisindu-le că nu am făcut nimic bun, toate fiind harul lui Dumnezeu. De câte ori aveam o nedumerire El ne scotea în cale o informație care ne lămurea. De câte ori ne îndoiam dacă să continuăm mai departe, ne trimitea un cuvânt duhovnicesc neașteptat care ne întărea. De câte ori eram împresurați de ispite, ne dăruia un Sfânt în ajutor, sau o soluție uimitoare pentru a putea finaliza studiul.

Nouă ne aparțin doar greșelile și poate un ton prea dur în anumite împrejurări datorită gravității hulelor la adresa Ortodoxiei aduse de Părintele Arsenie Boca și a curentului irațional de admirație necondiționată a ceea ce distruge sufletele (doar din prejudecata că cel ce era amăgit și amăgea ar fi vreun „Sfânt”). Ne-am rugat Domnului să ne ajute să nu urâm decât păcatul, iar nu pe păcătos. Patimile noastre, însă, își spun cuvântul. Așadar vă rugăm să nu ne uitați la rugăciune și să continuați dumneavoastră înșivă studiul Sfinților Părinți, deoarece sculptarea minții pentru a semăna cu Domnul trebuie să fie continuă, iar în cele spuse de noi pot fi și greșeli, de aceea recomandăm cu insistență să nu luați nimic de-a gata, nici în acest studiu, nici în orice alt studiu de orice fel, până nu-l verificați prin prisma propriei înțelegeri lămurită în Sfânta Predanie și pocăință. Studiul este o trimitere, nu o finalitate, o sinteză din Sfinții Părinți, nu lucrare a unor Sfinți Părinți.

2. Celor din ceata a doua le mulțumim pentru aprecieri și le cerem iertare pentru defecte. Studiul s-a dorit un fel de depozit din care pot fi preluate informațiile tocmai de cei care nu au timp, dar totuși sunt preocupați de anumite aspecte. Aceștia uitându-se la cuprins și găsind problema căutată au avantajul să afle la fiecare capitol întreaga informație, nefiind obligați să caute și în alte capitole lucrurile referitoare la acel subiect, ci avându-le pe toate adunate într-un singur loc. Desigur că subiectele sunt o sinteză dintr-o viață și învățături care se repetă, astfel că cel care vrea și are timp să citească întregul studiu se va simți în mod justificat fie pus sub presiunea unei insistențe persuasive, fie plictisit. De aceea am venit în întâmpinarea celor din această ceată prin împărțirea problematicii fenomenului Prislop pe mai multe teme (sau cărți diferite), în care ne-am străduit să evităm repetițiile. Am adus în fiecare din aceste cărți câteva informații inedite și nuanțe unice, neștiind dacă în ele este acoperit chiar întreg studiul-depoziț de mai sus și nici dacă în depozit se găsește chiar întreaga informație adunată în cărțile separate.

Cu referire la asprimea și amănunțimea detaliilor suntem datori (având în vedere că este vorba de un dosar și o presiune de canonizare bine finanțate și perfide) de a merge după scumpătatea Sfintei Predanii, nu pentru a judeca, ci pentru a nu ne lăsa contaminați nici măcar de păcatele mici, deoarece marile tragedii au semințele în micile neatenții. Dacă ar fi fost vorba de a judeca pe Părintele Arsenie Boca sau pe Maica Zamfira ca persoane particulare, iar nu publice împinse cu brutalitate spre canonizare, nu am fi scris nici măcar un rând, aducându-ne aminte de cuvântul lui Hristos:

Mat 7:1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați. 2 Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura. 3 De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? 4 Sau cum vei zice

fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău? 5
Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din
ochiul fratelui tău.

Amănunțimea în viața duhovnicească este foarte importantă. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, o împlinim ni se limpezește mintea și dobândim, după multe și sângeroase osteneți, înțelepciunea. Dacă nu o putem împlini, ne cunoaștem neputința și ne smerim că suntem păcătoși. Atunci ne vine marea lumină a smereniei. Dacă mai adăugăm și nădejdea în marea și înfricoșătoarea milă a lui Hristos și uimirea în fața bunătății Lui (care ne rabdă în halul în care suntem), ne-am mântuit. În schimb dacă neglijăm pe cele „prea mici”, vom ajunge să le neglijăm și pe cele „prea mari” și în final ajungem în iad. Păcatul are o dimensiune nu spațială, ci personală. Păcatul cel mai mare este cel care îl facem noi, indiferent de gravitatea lui în ochii altora, dar, negreșit, cel mai mare păcat este cel care pare virtute, fiindcă nu poate fi depistat și, astfel, nici corectat, nici plâns.

În privința asprimii cuvântului, acuzată de unii ca fiind zelotism, iată ce le răspundem:

Apologetica este și ea o lucrare duhovnicească. Să citiți puțin radicalismul Sfântului Cuvios Ioan Damaschin, Sfântului Ierarh Epifanie al Salaminei, Sfântului Ierarh Metodie al Patarelor, Sfântului Cuvios Cosma Etolul, Sfinților Cuvioși Paisie și Ioan Iacov de la Neamț. Sigur că este preafrumoasă și delicatețea Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, dar același har al Sfântului Duh lucrează și la unii, și la alții, după împrejurări și firea fiecăruia.

De altfel iată ce ne învață chiar Dumnezeuiescul Maxim:

34. Necurăția minții constă întâi în a avea o cunoștință mincinoasă; al doilea, în a ignora ceva din cele universale (zic acestea despre mintea omenească, căci îngerului îi e propriu să nu-i fie necunoscut nimic din cele particulare); al treilea, în a avea gânduri pătimase ; iar al patrulea, în a consimți cu păcatul.

35. Necurăția sufletului constă în a nu lucra după fire. Căci din aceasta se nasc în minte gândurile pătimase. și lucrează după fire atunci când puterile ei pătimitoare, (pasionale), adică iușimea și pofta, rămân fără patimă în întâlnirea cu lucrurile și cu înțeleșurile (chipurile) lor.

36. Necurăția trupului este păcatul cu fapta.

[...]Altceva este lucrul, altceva înțelesul lui, și altceva patima. Lucrul este de pildă: bărbat, femeie, aur și așa mai departe, înțelesul (chipul) este amintirea simplă a ceva din cele de mai sus. Iar patima este iubirea nerațională sau ura fără judecată a ceva din cele de mai înainte. Deci lupta monahului este împotriva patimii.¹

Deci se poate păcătui și prin ură irațională față de păcătos sau eretic, dar și prin iubire irațională față de păcatele și ereziile lui. Tot așa și ura împotriva păcatului și ereziei este rațională (deci virtute) și iubirea păcătosului sau ereticului este și ea o virtute, chiar dacă nu se vede din cauza râvnii de a combate păcatele sau ereziile lui.

Să dăm numai un mic exemplu de astfel de cuvânt, părut tăios, de la Sfinții Părinți. Și chiar este tăios, dar împotriva neroziilor și afirmațiilor prostești, chiar dacă pare a lovi în Origen. Iată cum combătea ereziile, părând că atacă și pe eretic (deși în realitate îi făcea cel mai mare serviciu, împuținând ceata celor amăgiți, pentru a-i scădea osânda și responsabilitatea pierderii sufletelor celor care îi acceptau minciunile), Sfântul Cuvios Ioan Damaschin, numit și sintetizatorul cel mai autentic și concis al Sfinților Părinți:

¹ Preot Stavrofor Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Sfântul Maxim MĂRTURISITORUL, *Filocalia...*, Ed. cit, Vol. II, pp. 121-123.

Această absurditate face parte din neroziile lui Origen, care a susținut pre existența sufletelor. [...]Trupul și sufletul au fost făcute simultan și nu numai întâi unul și apoi celălalt, după cum în chip prostesc afirmă Origen.²

Așadar, nu contează stilul, ci adevărul.

3. Celor din ceata a treia le mulțumim din toată inima pentru răbdarea de a frunzării acest studiu, pentru ocările rafinate sau mai brute (de mare folos în vederea biruirii slavei deșarte). Ne cerem iertare că nu avem timp să le răspundem la toate comentariile, ca să nu greșim prin superficialitate *Ier 48:10 Blestemat să fie tot cel ce face lucrurile Domnului cu nebăgare de seamă!*. Nu putem nici să le publicăm comentariile, fiindcă vorbesc cu nedreptate despre Dumnezeu, Sfinți și Ortodoxie, datorită preconcepției lor că Părintele Arsenie Boca ar fi vreun Sfânt... deci toate cele făcute de el sunt sfințenie. Nu putem fi de acord cu aceasta, nu din lipsă de apreciere față de sfinția sa, ci pentru că aceasta ar însemna că nici un Sfânt nu este cu adevărat Sfânt, iar Ortodoxia greșește (nemaifiind adevărata fire a lucrurilor, cum este în realitate), fiindcă „sfințenia” și „ortodoxia” Părintelui Arsenie Boca contrazic adevărata sfințenie și Dreapta Credință (de exemplu unii, văzând că Părintele Arsenie Boca a fost uniat, au ajuns să spună că uniatismul nu este o erezie, alții văzând că Părintele Arsenie Boca a susținut transformarea lui Ilie>Înger>Ioan>Înger>Zian au ajuns să spună că sufletul nu este tot una cu duhul și că sufletul lui Ilie nu s-a prefăcut în sufletul lui Ioan, ci doar duhul lui Ilie s-a transformat în înger și apoi în duhul lui Ioan, neînțelegând că duhul/mintea este partea mai înaltă a sufletului care este necompus). Cine o crede pe una ca adevărată negreșit se leapădă de cealaltă ca mincinoasă, măcar în înțelegerea minții și lucrarea lăuntrică, chiar dacă la arătare, în mod formal, pare a le aprecia pe amândouă.

Nu se pune, în realitate, problema între sfințenia sau ne sfințenia Părintelui Arsenie Boca, a evlaviei sau lipsei de evlavie arătată Părintelui Arsenie Boca, a ortodoxiei sau kakodoxiei Părintelui Arsenie Boca. Este o problemă mult mai gravă, reală, existențială, care schimbă tot traseul vieții noastre:

- Cine crede că Părintele Arsenie Boca este Sfânt, centrându-se pe el, deoarece viața și învățăturile lui contrazic adevărata sfințenie, fiind diametral opuse ei, în realitate (poate fără să-și dea seama) nu poate să mai creadă decât formal că ceilalți Sfinți ar fi sfinți, sau că Sfânta Biserică ar fi Sfântă și fără de greșală, sau că Maica Domnului ar fi Preasfânta sau că Mântuitorul ar fi Sfânt Sfânt Sfânt Domnul Savaot, fiindcă nu mai cunoaște și nu mai crede în adevărata sfințenie, centrată doar pe Domnul nostru Iisus Hristos;
- Cine are evlavie la Părintele Arsenie Boca, datorită lucrării amăgitoare de la Prislop și Drăgănescu (iar acum din toată țara) își pierde (micșorează) evlavia autentică, sau cade într-o evlavie înșelătoare (ceea ce este chiar mai grav) cu capul în nori și ahtiată după minuni (chiar și față de Domnul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului, Sfânta Biserică, Sfinții Părinți, și toți ceilalți Sfinți).
- Cine crede că Părintele Arsenie Boca a fost Ortodox, negreșit va își va pierde Ortodoxia, hulind că Sfintele Sinoade Ecumenice care au dat anatema învățăturile sfinției sale, n-ar mai fi infailibile, ci doar interpretabile și ori va încerca să sculpteze lucrările Sfinților ca și cum ar fi după credința și manifestările precucioșiei sale, ori îi va acuza că au fost mai puțin Ortodocși ca el.

Alegerea este una pe viață și pe moarte. Nu este de ales între Părintele Arsenie Boca Sfânt sau Părintele Arsenie Boca ne sfânt, ci între Părintele Arsenie Boca sau Domnul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului cu toți Sfinți.

Ori Sfinții Părinți, ori „Sfântul Ardealului”. Nu merge și Sfinții Părinți, și „Sfântul Ardealului”.

² Sfântul Cuvios Ioan DAMASCHIN, *Dogmatica*. Ed. cit., pp. 132, 59.

Dacă cineva, sărmanul, îl va alege pe Părintele Arsenie Boca, toate cele de mai sus, însă, se vor petrece cu bietul amăgit în taină, deoarece așa lucrează înșelarea. La arătare va fi un mare evlavios, mare Ortodox și mare cinstitor de Sfinți, în realitate lepădându-se de adevărata evlavie, de Ortodoxie și de Sfinți, fiindcă taina fărădelegii se lucrează, acum, în ascuns:

Efe 5:12 Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi.

2Te 2:7 Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte. 8 Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale. 9 Iar venirea aceuia va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase, 10 Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. 11 Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, 12 Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea.

Să vedem cum se manifestă astfel de amăgiți, ucenici ai marelui amăgit al Ardealului:

ARSENIE BOCA , SFÂNTUL ROMÂNIEI , CARE FACE PARTE DIN CEATA LUI HRISTOS !

18 Martie 2015,, ora 18,45 !

Dragii mei,

În această seară, în timp ce scriam pe Blog, aud un glas, care spune ceva minunat, despre Sfântul Românilor și al României, Sfânt nerecunoscut de BISERICA ORTODOXA ROMÂNĂ, ca fiind Sfânt.

Acest Sfânt Părinte, deși au trecut mai bine de 15 ani de când a trecut la DOMNUL, nici până astăzi ,el nu a fost recunoscut ca și Sfânt; nu a fost canonizat de mai marii BISERICII ORTODOXE ROMÂNE !

Acest Om cu adevărat Sfânt, a fost și este , Sfântul Părinte Arsenie Boca !

Iată dragii mei, ce spunea glasul din Cerul Sfânt :

"Părintele Arsenie Boca !

*Sfântul Părinte Arsenie Boca,
face parte din Ceata Sfinților Lui Hristos!"*

Iar Glasul se pierde ca un ecou ,fratilor !

Acesta este unul, dintre Sfinții României:

PĂRINTELE ARSENIE BOCA !

..

SFÂNTUL PĂRINTE ARSENIE BOCA, nu cerseste canonizarea de la BOR !

Dar cei care ar fi trebuit să -l canonizeze, si nu au făcut-o din egoism, sau din pură mândrie, vor da socoteală în Fața Lui Hristos !

Noi dragilor, să ne rugăm Sfântului Părinte Arsenie Boca, ca să ne ajute cu Rugaciunile Sale la Mântuitorul Hristos, și la Prea Curata Fecioara Maria, ca sa fim ocrotiți si păziti de tot răul si necazul.

Cu adevărat prin trupul său din mormânt, Sfântul Părinte face MINUNI.

IISUS HRISTOS lucrează prin Trupul Sfântului Părinte Arsenie Boca ,care stă sub pământ, în loc să fie scos la lumină si sa devină Sfinte Moaste!

Cu dragoste,Maria.

P.S.

Am readus aici dragii mei, un alt articol despre SFÂNTUL PĂRINTE ARSENIE BOCA , scris de mine si spus de Duhul Sfânt, în noiembrie 2014 !

Iată :

marți, 4 noiembrie 2014

SFANTUL PĂRINTE ARSENIE BOCA , ACOLO SUS ÎN CERURI !

2 Noiembrie 2014 ,ora 4,38 zori de zi !

*Dragii mei,
Un glas dumnezeiesc de frumos, strigă de răsună Cerul și Pământul așa :
"Părintele Arsenie Boca!
Părintele Arsenie Boca, grăit în Cer despre noi!
Dar un alt glas spune dragilor :
A grăiti în Cer despre noi, Părintele Arsenie Boca! "
Despre noi, a grăit în Ceruri Părintele Arsenie Boca !"
După care dragilor, glasul dispare ca un ecou.
Sigur dragii mei, Părintele Arsenie Boca, este un Sfant adevărat în mijlocul credinciosilor si a semenilor săi, chiar dacă nu mai este în viață cu trupul.
Păcat că Biserica Ortodoxă Română nu face nimic, pentru a-l declara Sfant , asa cum îi este bineplacut Lui Dumnezeu.
Sfantul Părinte Arsenie Boca, merită să fie alăturat Sfinților români, din Calendarul creștin ortodox.
Să-l rugăm si noi fratilor, pe Sfantul Părinte Arsenie Boca, ca să se roage si pentru noi păcătoșii, acolo Sus, de-a dreapta Mantuitorului!
Sa ne ajute cu ale sale Rugăciuni si sa ne indrepte spre Calea cea dumnezeiasca si bineplacuta Lui, pentru ca să fim si noi de-a dreapta Sa, la JUDECATA cea de-apoi!*

Cu dragoste, Maria. ³

"eu nu va mint, am fost într un pelerinaj la Prislop anul trecut împreuna cu Fundatia Crestina Parintele Arsenie BOCA. Inainte de a merge la parintele Arsenie am trecut pa PS Daniil Stoenescu acasa, care locuieste la Hatagel. Ne-a invitat vis-a-vis de casa dinsului într o gradina superba cu pietre dacice. In fine. Ne a povestit despre parintele [exista 100 de persoane care au fost acolo]

Eu am intrebat daca este adevarat ca parintele a fost dezgropat si daca are trupul intreg ca parintele Ilie Lacatusu.

PS Daniil ne-a sus ca parintele a murit pe 28 noiembrie vegheat de maica Zamfira. Se pare ca a fost radiat - nu exista dovezi clare, a fost imbalasamat la sugestia maicutei Zamfira si dus la Prislop.

Dupa 3 zile maica si-a dat seama ca a uitat legatura care se pune la picioarele mortului nedezlegata. L-a chemat pe PS si asa l-au dezgropat pe bietul parinte Arsenie si maica a sarit in groapa si a scos legatura.

Apoi a fost dezgropat din cauza apei si nu are corpul intreg; osemintele au fost spalate si puse într un sicriu nou de stejar.

Ce om duhovnicesc poate fi maicuta de trista amintire Zamfira de a pus sa fie imbalsamat parintele si a sarit in groapa sa ii scoata legatura de la picioare??? ⁴

A dezlega legăturile mortului exprimă credința superstițioasă că prin legătura de la picioare nu ar putea merge în Împărăția Cerurilor.

Vedeți de ce nu îl dezgroapă acum? Nu pentru că a dat porunca aceasta Părintele Arsenie Boca, ci pentru că se știe că, deși îmbălsămat, a putrezit și s-ar face de răs.

Chiar Maica Zamfira, promotorul nr. 1 al falsei credințe că Părintele Arsenie Boca ar fi „Sfânt”, avea îndoială că ar putea ajunge consensualul său în Împărăția Cerurilor (desigur că având o astfel de credință trupească își exprima îndoiala prin mijloace trupești).

³ <<http://mariaghiorghiu.blogspot.ro/2015/03/sfantul-romaniei-face-parte-din-ceata.html>>, miercuri, 16 martie 2016.

⁴ <<https://www.facebook.com/1528487640780787/photos/a.1528614957434722.1073741828.1528487640780787/1528905964072288/?type=3&theater>>, miercuri, 16 martie 2016.

Este atât de limpede din toată învățătura (scrisă, predicată și pictată) a Părintelui Arsenie Boca, cât și din viața sfinției sale relatată de ucenici, sau chiar și de el însuși (și mai ales din roadele ei) că avem de a face cu un amăgit deoarece mesajul precuvioșiei sale contrazice în toate Sfânta Tradiție.

Dacă cineva citind cu adevărat întregul studiu de mai sus

[primind de la Dumnezeu în fața minții atâtea argumente limpezi și atâtea evidențe clare, de netăgăduit, descrise cu atâta amănunțime (nu de la noi, ci de la Sfinții Părinți) referitoare la toate aspectele (trăirea și învățătura) Părintelui Arsenie Boca]

nu s-a lămurit de rătăcirea de la Prislop, înseamnă că orice alte discuții cu el sunt de prisos.

Respingerea adevărului din partea lui nu vine de la o conștiință hrănită (cu o dragoste de adevăr mai presus de orice), ci:

- de la o mentalitate rănită (prin prejudecata că Părintele Arsenie Boca ar fi sfânt);**
- de la o dragoste pătimasă cointereseată de sfinția sa (din motive trupești sau sufletești) și**
- printr-o simțire amăgită.**

Uneori această respingere din principiu mai vine de la o nelămurire foarte răspândită care confundă ascultarea de duhovnic sau episcopul locului cu infailibilitatea lor, sau confundă părerea mulțimilor cu glasul Sfântului Duh, uitându-se că Singura Infailibilă (fără de greșală) este Sfânta Biserică Ortodoxă de Răsărit care girează adevărul prin Sfintele Sinoade Ecumenice și Se exprimă prin Sfinții Părinți.

Toate acestea întunecă mintea de nu mai poate primi adevărul nemăsluit și pricini de a se însoți și crede în minciuna iscusit prezentată ca adevăr.

Astfel că orice discuții cu astfel de oameni sărmani devin inutile, pierdere de timp și întristare a Sfântului Duh:

Efe 4:29 Din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă. 30 Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru Care ați fost pecetluiți pentru ziua răscurpărării.

Vedem că Sfântul Duh se întristează nu numai când folosim cuvinte rele, ci când cele bune nu sunt însoțite de zidirea ascultătorilor, fiindcă ei nu vor să primească harul Adevărului.

Patima rațională este un întuneric care nu poate fi vindecat decât printr-o pocăință însoțită de lacrimi și credința neîndoielnică în tot ce au scris Sfinții Părinți, respingerea oricăror învățături care îi contrazic, lucrată printr-o cercetare osârdnică și continuă a lor, rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne dea harul primirii și înțelegerii adevărului, indiferent de propria noastră părere.

Să iubim Adevărul mai presus de viața noastră, să vărsăm sânge duhovnicesc pentru a-L dobândi și păstra. Doar așa ne vom mântui.

Evr 12:1 De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.

În privința lui „nu judecați, ca să nu fiți judecați, să nu vă treziți că vă va pedepsi Părintele Arsenie Boca”, iată ce ne învață Sfântul Ierarh Vasile cel Mare:

Regula 28 Nu trebuie să ne lăsăm atrași simplu și fără examinare de cei care disprețuiesc adevărul, ci să cunoaștem pe fiecare din ceea ce ne dă din Scriptură.

Matei : <Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sînt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște» 203. Ioan : întru aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi» 205 206. Către Corinteni I: «De aceea, vă fac cunoscut că nimeni, grăind în Duhul lui Dumnezeu, nu zice : Anatema fie Iisus» 207.⁵[...]

Regula 72 Despre ascultători

Se cuvine celor care ascultă pe cei care învață Scripturile să dovedească cele spuse cu privire la învățători și pe cele în armonie cu Scripturile să le primească, iar pe cele străine să le îndepărteze; și pe cei care persistă în asemenea învățături să-i certe cît mai aspru.

Matei: «Vai omului aceluia prin care vine sminteala !» 600. La fel și pentru mină și picior 601. Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă : Cel care nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel care intră prin ușă păstor este oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui și oile sale le cheamă pe nume și le mină afară. Și cînd le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu merg, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul străinilor» 602- Către Galateni: «Dar chiar dacă noi sau înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decît aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema ! Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiești cineva altceva decît ați primit, să fie anatema !» 603. Către Tesaloniceni I: «Proorociile să nu le disprețuiți. Toate să le încercați; țineți ce este bine ; feriți-vă de orice înfățișare a răului» 604.

Se cuvine ca aceia care nu au multă cunoaștere a Scripturilor, în roadele Duhului să cunoască caracterul sfinților; și pe cei asemenea să-i primească ; iar pe cei care au altfel (de caracter) să-i disprețuiască.

Matei: «Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinlăuntru sînt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște» 605. Către Filipeni: «Fraților, faceți-vă următorii mei și uitați-vă la aceia care umblă astfel precum aveți pildă de la noi» 606.[...]

Cei care nu ascultă de cei trimiși de Domnul își ridică necinstea nu pînă la aceștia, ci o raportează la Cel care i-a trimis și își atrag judecată mai rea decît cei din Sodoma și Gomora.

Matei: «Cînd nu vă va primi pe voi, nici nu va asculta cuvintele voastre, ieșind din casa sau din cetatea aceea, scuturați praful de pe picioarele voastre. Adevărat grăiesc vouă : mai ușor va fi pămîntului Sodomei și Gomorei, în ziua judecării, decît cetății aceleia»611. Luca: «Cel care se leapădă de voi se leapădă de Mine» 612. Către Tesaloniceni I: «Știți ce poruncă v-am dat, prin Domnul Iisus» 613. Și după puțin: «De aceea cel care defăimează (cuvîntul meu) nu defăimează un om, ci pe Dumnezeu, Care v-a dat pe Duhul Său cel Sfînt» 614.

Se cuvine ca învățătura poruncilor Domnului să fie primită ca făgăduință a vieții veșnice și a împărăției cerurilor, și să fie îndeplinită cu râvnă, chiar dacă s-ar socoti că este obositoare.

⁵ 202. Matei 20, 25—23.

203. Rom. 12, 2.

204. I Cor. 11, 1.

205. Matei 7, 15—10.

206. Ioan 13, 35.

207. I Cor. 12, 3.

208. Ioan 5, 36.

209. Ioan 10, 37—38.

210. II Cor. 6, 3—4.

Ioan : «Adevărat, adevărat zic vouă : Cel care ascultă cuvîntul Meu și crede în Cel Care M-a trimis, are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață» 61. Fapte : «Și binevestind cetății aceleia și făcînd ucenici mulți, s-au înapoiat la Listra, la Iconiu și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor, îndemnîndu-i să stăruie în credință și că prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu» 616⁶ (cerurilor).

Se cuvine ca mustrarea și certarea astfel să fie primite ca medicament care combate suferința și redă sănătatea. Din aceasta rezultă clar că cei care arată îngăduință, din complezență excesivă, în boală și nu mustră pe cei care păcătuiesc, strică totul și pun piedică însăși vieții adevărate.

Matei: «De-ți va greși ție fratele tău, mergi, mustră-l pe ei între tine și el singur. Și de te va asculta, ai cîștigat pe fratele tău» 617. Către Corinteni I: «Adunîndu-vă voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, să dați pe unul ca acesta satanei, spre pieirea trupului, ca sufletul să se mîntuiască în ziua Domnului Iisus» 618. Către Corinteni II: «Că scrisoarea aceea, fie și numai pentru un timp, v-a întristat; acum mă bucur, nu pentru că v-a întristat, ci pentru că v-a întristat spre pocăință. Căci v-ați întristat după Dumnezeu, ca să nu fiți păgubiți de către noi. Căci întristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mîntuire, fără părere de rău» 619. Către Tit: «Pentru care pricină, mustră-i cu asprime, ca să fie sănătoși în credință» 620⁷

Este evident că porunca a nu judeca se referă la persoana păcătosului, iar nu la canonizarea lui. Când e vorba de canonizarea cuiva trebuie să judecăm cu multă luare aminte atît învățăturile lui cît și viața lui, ca nu cumva să băgăm un cal troian în calendar.

Iată cum procedau Sfinții nu numai cînd se punea problema canonizării unui eretic, ci chiar și cînd erau obligați doar să îl împărtășească:

⁶ 595. II Tim. 2, 22—25.

596. II Tim. 3, 10—11.

597. Tit 1. 5—9.

-598. Fapte 6, 5—6.

599. I Tim. 3, 8—13.

600. Matei 18, 7.

601. Matei 18, 8.

602. Ioan 10, 1—5.

603. Gal. 1, 8—9.

604. I Tes. 5, 20—22.

605. Matei 7, 15—16.'

606. Filip. 3,1?.

607. Matei 10, 40.

608. Ioan 13, 20.

609. Luca 10, 16. ,

610. Ga;. 4, 14.

611. Matei 10, 14—15.

612. Luca 10, 16.

613. I Tes. 4, 2.

614. I Tes. 4, 8.

615. Ioan 5 , 24.

616. Fapte 14, 21—22.

7

617. Matei 18, 15.

618. I Cor. 5, 4—5.

619. II Cor . 7, 8—10.

620. Tit 1, 13.

⁸ Sfântul Ierarh Vasile cel Mare ARHIEPISCOPUL CEZAREEI CAPADOCIEI, *Asceticele, PSB 18, Sfântul Vasile cel Mare, scrieri, partea a doua*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Al Bisericii Ortodoxe Romane, București, 1989, pp. 128-129, 184-187.

Ducându-se Sfântul Mitrofan la Domnul, a fost pus ca patriarh al Constantinopolului, Alexandru. El a păstorit bine turma cea cuvîntătoare a lui Hristos și gonea lupii eretici și elini; pentru că nu numai cu arienii avea mare luptă, dar și cu filosofi. Unii din acești filosofi, îndrăznind, se apropiau de împărat și îl certau, că a lepădat credința cea veche părintească, a lepădat legile romane și grecești și a primit o credință și o lege nouă, care va fi, nu spre întărire, ci spre risipirea împărăției. Ei rugau pe împărat să le poruncească să întrebe de credință pe Alexandru, episcopul lui; deci, împăratul a poruncit să se facă întrebare. Alexandru, arhiereul lui Dumnezeu, deși era neînvățat în filosofia elinească, însă, fiind plin de Duhul Sfânt, nu s-a lepădat de întrebare.

Ducându-se mulți filosofi și voind toți să se întrebe cu episcopul creștinesc, arhiereul i-a rugat să aleagă pe unul din ei mai înțelept și cuvîntător și să-l pună înaintea sa la întrebare, iar ceilalți să asculte toți. Sfântul le zicea: "Altminteri nu voi putea eu, un singur om, să vă dovedesc la toți, cînd veți striga și vă veți gîlcevi; de aceea voi, filosofi, să alegeți pe care îl știți că este mai înțelept". Deci, ei au ales unul și l-au pus înaintea arhiereului, iar ei singuri s-au gătit la ascultare cu luare aminte.

Începînd, Preasfințitul Patriarh Alexandru a zis către filosof: "În numele Domnului meu Iisus Hristos, îți poruncesc să taci!" Și îndată i s-a legat limba filosofului și a rămas mut, neputînd zice nimic.

Văzînd aceasta, adunarea filosofilor s-a înfricoșat și s-a rușinat. Deci, unii din ei au fugit de rușine, iar alții au crezut în Hristos. Filosoful cel amuțit, văzînd prin amenințare rătăcirea sa, iar credința creștinească arătîndu-i-se a fi dreaptă, a căzut la picioarele arhiereului și i s-a dezlegat limba din amuțire, și cu mare glas a început a slăvi pe Hristos și s-a botezat împreună cu ceilalți prieteni ai săi. Atunci s-a făcut bucurie împăratului și tuturor credincioșilor, încît Dumnezeu, Care a dăruit atîta putere minunată plăcutului său, se preamărea de toți.

După aceea, Sfântul Alexandru a omorît cu rugăciunea și pe răucredinciosul Arie, pentru că, trecînd cîțiva ani de la Sinodul cel dintîi a toată lumea și fiind chemat la Constantinopol acel eretic, a amăgit cu vicleșug pe dreptcredinciosul împărat Constantin, cînd l-a întrebat de crede astfel, precum Sfinții Părinți au întărit în Sinodul din Niceea. Iar el, avînd în sîn hîrtia ereticeștii sale credințe, lovea cu dreapta pieptul, zicînd: "Așa cred". Ca și cum învoindu-se cu credința cea întărită în Niceea, iar cu gîndul zicea: "Așa cred, precum am scris cu mîna mea, și cum am în sînul meu". Jurîndu-se înaintea împăratului că așa crede, și împăratul neștiind un vicleșug ca acela, a crezut cuvintele lui cele meșteșugite; deci, l-a trimis la Preasfințitul Alexandru, poruncindu-i să primească pe Arie întru împărtășirea bisericească, ca pe un dreptcredincios.

Ziua de Duminică a fost rînduită ca să intre Arie în biserică spre împărtășire. Sfântul Alexandru se lepăda a-l primi pe el, ca pe un începător de eresuri. Fiind sîmbătă spre Duminică, în acea noapte arhiereul lui Dumnezeu, Alexandru s-a aruncat la rugăciune înaintea sfîntului prestol și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu ca îndată să-i ia sufletul din trup, ca să nu vadă ziua aceea, în care Arie avea să se apropie și să ia împărtășirea cu Sfintele Taine. Dar Dumnezeu, milostivindu-Se spre Biserica Sa, a hotărît să piardă pe Arie de pe pămîntul celor vii.

Sfântul rugîndu-se astfel lui Dumnezeu, după ce s-a făcut ziuă, s-a apropiat ceasul sfîntei slujbe. El a văzut pe Arie că venea din palatul împărătesc la biserică cu multă mîndrie, înconjurat de boierii împărătești, care erau de eresul lui și de o mulțime de oameni înarmați. Apropiindu-se de locul ce se numea "Tîrgul lui Constantin", unde era un stîlp de marmură, care avea pe sine coroana

împărătească, a căzut frică asupra lui de conștiința ce-l muștra pe el și de frică i-a venit nevoia cea trupească; deci, își căuta loc ascuns. Din întâmplare a aflat o privată a poporului, în care, intrînd el, a fost lovit cu o durere cumplită la cele dinăuntru și a crăpat în două ca și Iuda, iar mașele lui au ieșit prin șezut. Astfel a pierit cu ticăloșie, lepădîndu-și sufletul cu amar!

Văzînd cei ce-l așteptau afară că nu mai iese, au intrat la el și l-au găsit mort în privată, zăcînd în sînge. Atunci îndată s-a înștiințat toată cetatea de cumplita moarte neașteptată a ereticului Arie. Deci, ereticii s-au rușinat, iar dreptcredincioșii s-au bucurat, că Hristos, adevăratul Dumnezeu, este biruitorul vrăjmașului și hulitorului. Preasfințitul Patriarh Alexandru, auzind de aceasta, a dat mulțumire lui Dumnezeu, Cel ce S-a milostivit spre Biserica Sa și a scăpat-o de acel lup cumplit. Dreptcredinciosul împărat Constantin cel Mare, auzind de moartea lui Arie, s-a întărit mai mult în dreapta credință, și dogmele Sinodului din Niceea le-a ținut pînă la sfîrșitul său.

Astfel a fost primită înaintea lui Dumnezeu rugăciunea cea dreaptă a lui Alexandru, marele arhiereu al lui Hristos, care, ca și cu o armă ascuțită, a omorît pe vrăjmașul Domnului. Deci, a făcut prăznuirea bisericii celei dreptcredincioase. După aceea și Sfîntul Grigorie Cuvîntătorul lui Dumnezeu, în cuvîntul său către 11 constantinopolitani, îl pomenește, grăind cu laude: "Adevăr vă zic vouă, deoarece sînteți ucenici ai preaalesului Alexandru, ai marelui ierarh și propovăduitor al Preasfîntei Treimi, care, cu cuvîntul și cu lucrul a gonit rătăcirea ereticească. Aduceți-vă aminte de rugăciunile lui cele la fel cu ale Apostolilor, prin care a pierdut pe începătorul și povățuitorul necurăteniei, în locul la care vrednică era limba necurată, ca prin necinste să se izbîndească și prin moartea cea necinstită, care cu dreptate l-a ajuns, ca să se mustre veșnic vătămarea cea purtătoare de moarte ereticească, care a pierdut multe suflete".

Acestea le-a grăit Sfîntul Grigorie spre lauda Sfîntului Alexandru și spre defăimarea răucredinciosului Arie, aducînd aminte de moartea cea necinstită a lui Arie, care s-a întîmplat la acel loc necurat, prin rugăciunea Sfîntului Alexandru. Căci, precum el a ocărît pe Fiul lui Dumnezeu, hulind dumnezeirea Lui cea întocmai puternică cu a Tatălui și de-a pururea fiitoare, tot așa ocară a luat prin moartea cea necinstită, izbîndindu-se ocară prin ocară.⁹

Ne cerem iertare, dar nu ne vom mai putea ocupa de acest blog, din lipsă de timp.

Oricine dorește poate folosi orice fel de material de aici pentru citare sau tipărire, cu rugămintea să specifice sursa, ca oamenii să poată verifica exactitatea informațiilor și a nu se strecura cumva greșeli care să contravină adevărului.

Noi suntem niște umili cărăuși bucuroși că am găsit polenul Sfinților Părinți și am primit în dar timpul de a-l colecționa în aceste materiale.

Tuturor iubitorilor de adevăr le dorim mîntuire și pocăință frumoasă.

Vă rugăm să ne iertați și nu uitați să ne rugăm unii pentru alții.

Cu dragoste în Hristos,

Autorii.

Anul mîntuirii 2016, joi, 10 martie.

Sfinții mucenici Codrat, cel din Corint, și cei împreună cu dînsul: Ciprian, Dionisie, Pavel, Anecton și Crescent Cuvioasa Anastasia patriciana Sf. mucenic Marcian Sf. Mc. Mihail din Agrafa, cel ce a mărturisit în Tesalonic în anul 1544.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh!

⁹ <http://paginiortodoxe.tripod.com/vsaug/08-30-sf_alexandru_ioan_si_pavel.html>, luni, 14 martie 2016.

Și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin!
Dumnezeu există - Mărturie.
joi, 19 martie 2015

